

Prispeval Milča
Petek, 16 Januar 2009 00:00

Milčin kotichek - Besede, besede, besede, ...

Danes je moje razmišljanje čisto času primerno. Še vedno me greje čudovita toplota, ki kar noče stran. Zima je pokazala, da je še vedno glavna in da bo točno tako kot bo hotela. Mrzlo. Nič ne morem za to, meni pa je vseeno leglo na dušo in tam leži.

Draga Tevža, pa smo zakorakali v zimo in v novo leto. Eni tako drugi drugače.

Preden začneš delati inventuro in iskati in izpostavljati napake, ki si jih naredila v preteklem letu, ti naj povem, da nima smisla. Drugo leto boš počela enako in čez eno leto spet in spet. Saj veš, da nismo mi »bejbe za promjene« ali pa nas je čas povozil. Morda pa se nam ne ljubi več. Kdo ve?

Samo priznaj, je pa bilo lepo in veselo in prijazno v decembru in v prvi polovici januarja. Kaj boš rekla, si zadovoljna? Sama sem, res.

Najbolj pa me še zdaj v mislih spremljajo veseli obrazi, nasmehi, stiski rok in lepe, tople besede, le- te mi ne gredo iz glave. Kaj pa tebi? Sploh moreš prešteti vse lepe želje, vse prijazne besede, ki so ti jih namenili, domači, prijatelji, sodelavci, sosedi, znanci, trgovke v trgovinah in še in še? Mene se še vedno dotikajo in mi delajo družbo, da me ne zebe in me še dolgo ne bo.

Kot otrok temu nisem nikoli posvečala velike pozornosti.

Pravzaprav me je bilo bolj ko ne sram, ko me je mama nič kolikokrat opozarjala, da ne bom pozabila pozdraviti in voščiti temu in temu. Tako težko mi je šlo iz jezika in tako nerodno sem komu narahlo stisnila roko in ga bežno pogledala v oči. Bilo mi je tudi izredno neprijetno, če mi je kdo voščil za praznike. Otrok pač. Bolj ko sem rasla bolj se je to spreminjalo. Kdo pa si ne želi lepe in tople besede na vsakem koraku? Kolikokrat ti samo nekaj par besed čisto spremeni dan in te iz teme vrže v pravo svetlobo. Kako malo je treba vemo vsi, pa se tega bolj redko držimo. Sami želimo topline, pa jo vedno tudi dajemo? Najslajše so bile tiste mamine, ki ti jih je govorila ob »carkljanu«. Teh se ne da pozabiti.

Še veš, ko smo se zaljubile in topile in razlagale druga drugi, kaj lepega ti je oni dan povedal tisti, ki ima najlepše oči na severni polovici male Slovenije. Besede so bile prej kot poljub in če so bile tople in sladke, kakšen je bil šele poljub. Pa tkana prijateljstva in neskončni pogovori v noč. Vse je bilo iz drobnih lepih besed. Neskončnih besed. Šele danes se tega zavedam.

Tako kot besede božajo lahko tudi urežejo kot bič in naredijo globoke rane in velike brzde, ki jih je težko zaceliti. Sploh zdaj v teh dneh, ko nas je bolj tako praznično nosilo in smo bili bolj strpni, sem se v sebi vedno spomnila na ljudi, ki jim ni tako lepo kot nam saj jim nihče ne objame, jih nihče ne poboža in jim nihče ne privošči lepih besed. Samo gorje in grde besede padajo in delajo rane v duši. Pa sem prepričana, da tudi tisti, ki so lastniki teh besed, niso srečni in nimajo sonca v duši, pa vseeno ne naredijo nič, da bi bilo drugače. Drug drugemu mečejo kamne v srce in prenašajo bolečino, ki počasi postane

čisto nekaj vsakdanjega. Pa tako malo je treba, da bi bilo vsaj znosno, če že ne more biti čudovito.

Upanje umre zadnje in tako naivno prepričujem sebe in zdaj tebe, da je bilo pa vseeno najbrž izrečenih v teh dneh več lepih kot pa manj lepih besed, kajne? Vem, da mi boš pritrčila, ti, ki si vsaj občasno največja optimistka v mojem življenju. Občasno, pravim!

Te kar vidim kako sem v tebi zbudila radovednost in si začela v mislih preštovati vse, ki so ti v prazničnih dneh prekrižali pot. Priznaj, da prej o tem sploh nisi razmišljala, saj se ti je zdelo tako, kot nekoč meni, čisto nekaj povsem samoumevnega. Pa ni. Saj ne rečem, da so vsi kar so izgovorili mislili dobesedno resno in so se poglobili v voščilo, nekatera so bila res bolj površna. Pa vseeno. Veliko jih je bilo iz srca, iz naših misli in oči, tiste ti sploh povedo veliko in ne znajo lagati. Mene je prav posebej ganilo eno pristno voščilo stkano iz samih krasnih besed, saj mi jih je sogovornica izrazila s solzami v očeh. Verjamem, da je bilo pristno in verjemi, da še dolgo ne bom pozabila.

Končala bom- z lepimi besedami, seveda. Saj veš, ker me že dolgo poznaš, kaj vse ti privoščim, zato ne bom naštevala. Pravzaprav bi rada, da bi vse besede, ki sem ji sama izrazila drugim v teh čarobnih dneh, »dobile mlade« in bi se dotaknile prav vsakega človeka. Da bi jih vsaj malo pobožale. Za naju pa želim, da bova še dolgo, dolgo takole klepetale in pazile na najino prijateljstvo. Z toplimi besedami, brez dvoma!

Prispeval Milča

Petek, 16 Januar 2009 00:00

Rada te ima,

Milča □